

Sygn. akt I ACz 309/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Jan Gibiec
Sędzia SA:	Adam Jewgraf (spr.)
Sędzia SA:	Dariusz Kłodnicki

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2013 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z wniosku wierzycielki: **małoletniej S. G. reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową B. B.**

przy udziale dłużnika: **J. G.**

o ponowne wydanie tytułu wykonawczego zamiast utraconego

na skutek zażalenia uczestnika postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 8 stycznia 2013 r., sygn. akt I Co 90/12

p o s t a n a w i a:

1. oddalić zażalenie;

2. zasądzić od J. G. na rzecz B. B. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy wydał wierzycielce ponowny tytuł wykonawczy – wyrok z dnia 28.03.2002 r. Sądu Okręgowego we Wrocławiu – zaopatrzony w klauzulę wykonalności, w sprawie sygn. akt XIII RC 4165/01, zamiast utraconego. Powołując się na treść art. 794 k.p.c., Sąd ten wskazał, iż wierzycielka utraciła tytuł wykonawczy, w związku z czym nie może egzekwować roszczeń.

Zażalenie na powyższe orzeczenie złożył dłużnik, skarżąc je w całości i zarzucając:

1. naruszenie art. 233 k.p.c., przez uznanie, że wierzycielka wydała tytuł uczestnikowi i tym samym go utraciła;

2. naruszenie art. 794 k.p.c., przez błędne uznanie, że wystąpiły przesłanki warunkujące ponowne wydanie tytułu wykonawczego w zamian za utracony.

Wskazując na powyższe, uczestnik wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez oddalenie wniosku i zasądzenie na jego rzecz od wnioskodawczyni kosztów postępowania.

W odpowiedzi na zażalenie wnioskodawczyni wniosła o jego oddalenie i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie, jako nieuzasadnione, podlegało oddaleniu.

Stosownie do art. 794 k.p.c., ponowne wydanie tytułu wykonawczego zamiast utraconego może nastąpić jedynie na mocy postanowienia sądu, wydanego po przeprowadzeniu rozprawy. Na ponownie wydanym tytule wykonawczym czyni się wzmiankę o wydaniu go zamiast tytułu pierwotnego. W postępowaniu tym Sąd ogranicza badanie do faktu utraty tytułu wykonawczego.

Możliwość wydania nowego tytułu wykonawczego nie jest uzależniona od niewątpliwego ustalenia okoliczności i daty, w których tytuł ten został przez wierzyciela utracony oraz przyczyn, z jakich utrata ta nastąpiła (por. postanowienie SN z dnia 15.02.1974 r., II Cz 11/74, Lex nr 7405).

Wystarczy uprawdopodobnienie przez wierzyciela, że nie dysponuje on tytułem wykonawczym, co uniemożliwia mu wszczęcie egzekucji świadczenia objętego tym tytułem (w rozpatrywanej sprawie alimentów na rzecz małoletniego dziecka stron). Wierzyciel nie musi przeprowadzić przy tym „zupełnego” dowodu, że wydany mu tytuł utracił, dowód takiej okoliczności negatywnej (nie posiadania tytułu) może być bowiem nader trudny do przeprowadzenia (por. wyrok SN z dnia 5.05.1967 r., I CZ 39/67, OSPiKA 1968, poz. 119).

Z treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że tytuł ten został przez wnioskodawczynię utracony i aktualnie nim już nie dysponuje.

Dać bowiem należy wiarę jej twierdzeniom, iż pierwotny tytuł wykonawczy przekazała dłużnikowi, gdy relacje pomiędzy stronami były poprawne, w celu załatwienia formalności związanych z rozводом stron. Powyższe przekazanie nie nastąpiło celem zwolnienia dłużnika z obowiązku wykonywania świadczenia objętego tytułem wykonawczym, czy też w wyniku zaspokojenia przez dłużnika należności wynikających z tytułu. Tym samym nie może znaleźć uzasadnienia odwoływanie się przez dłużnika do orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 04.10.1969 r., I CZ 138/60, które to orzeczenie dotyczyło odmiennego stanu faktycznego od zaistniałego w niniejszej sprawie. Nadto wskazać należy, iż jak wynika z przesłuchania, wnioskodawczyni, przekazując dłużnikowi tytuł wykonawczy nie działała ze świadomością wyzbycia się tego tytułu. Co jednak istotniejsze, zauważyć trzeba, iż wierzycielem z tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28.03.2002 r. jest małoletnia córka stron (S. G.), a nie wnioskodawczyni (matka). Wnioskodawczyni zatem nie mogła samodzielnie rozporządzać wierzytelnością alimentacyjną małoletniej córki wobec ojca, a tym samym zwolnić dłużnika z obowiązku świadczenia alimentacyjnego na rzecz małoletniej (por. art. 98 § 2 pkt 2 k.r.io., art. 101 § 3 k.r.io.).

Zgodzić przy tym trzeba się z twierdzeniami wnioskodawczyni, iż oczywistym jest, że w sytuacji gdy dłużnik od przeszło roku nie spełnia swojego obowiązku alimentacyjnego wobec dziecka w pełnej wysokości, to gdyby posiadała tytuł wykonawczy (o którego ponowne wydanie, w miejsce utraconego, w niniejszym postępowaniu wnosi), to aktualnie prowadziłaby z niego egzekucję wobec dłużnika, a nie wszczynalaby przedmiotowego postępowania.

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów skarżącego dotyczących naruszenia art. 233 § 1 k.r.io. oraz art. 794 k.r.io i na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w pkt 1 sentencji, mając przy tym na uwadze interes małoletniego dziecka stron. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zażaleniowego, zamieszczone w pkt 2 orzeczenia, wydano w oparciu o treść art. 98 k.p.c. w zw.

z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 13 w zw z § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

MR-K